

Benvolguts amics.

Amb el nom entranyable d'amics, volem iniciar una conversa amb vosaltres. Amb vosaltres, els qui veniu a l'Eucaristia del diumenge. (Tant de bo ho poguéssim fer amb tothom!).

Ens la dóna l'ocasió el temps de **Quaresma-Pasqua**. Temps per pensar. Per pregar. Per trobar-nos amb Déu i amb nosaltres mateixos. Que l'Esperit Sant ens il·lumini: en escriure, en llegir, en meditar...

Gràcies, Senyor!

Així titulem aquest full. ¿Per què? La paraula "gràcies" hauria de ser la més normal. És la que ens dóna pau. La que ens posa en la veritat. Perquè, realment, hem de donar gràcies. De tot. Tota la creació, tota la humanitat, tots i cada un de nosaltres, som un do, un regal de Déu. Per què, doncs, no donar-li'n gràcies?

Podríem fer ara -i seria bonic, profitós i llarg- un repàs del que Déu ens ha donat: la vida en aquest temps que és el nostre, els pares i família (els nostres), el treball, la salut, la cultura, els companys, el baptisme que ens ha incorporat a Crist i a l'Església, els altres sacraments, especialment l'Eucaristia, l'Esperit Sant que Déu ha vessat en els nostres cors i que ens fa sentir fills de Déu i germans de tots, la Verge Maria que ens va donar Jesús com a Mare, testament ofert des de la creu, ... i la promesa d'estar sempre amb nosaltres fins a la fi del temps i de portar-nos al cel. Serà bo que repassem tots aquests dons.

Però avui voldriem dir-vos una altra cosa. I és que cal donar gràcies a Déu, no solament del que ell ha fet i fa en nosaltres, sinó també del que nosaltres fem, de tantes coses bones com fem.

Sí, és cert que som **pecadors**. Però també és cert que l'amor amb què Déu ens estima crea en nosaltres bondat. En tots!. Gràcies, Senyor!

Sí, és cert que hi ha en el món molta **violència**, moltes guerres, molt egoisme; només cal obrir qualsevol pàgina del diari. Però també és cert –encara que no surtin als diaris- que hi ha molta gent que semblen

pau al seu voltant; i ho fan de forma constant i natural; i ho fan a casa, al carrer i al treball... Gràcies, Senyor!

És cert que hi ha molts **matrimonis** que se separen. Déu sap per què. I potser també ho saben ells. Però també és cert que n'hi ha molts altres que continuen estimant-se, i cada dia més, malgrat les dificultats que comporta la convivència entre les persones. Diferències d'opinió, de caràcter, etc..., són per a ells ocasió de créixer en l'amor i de demostrar-s'ho mútuament. Gràcies, Senyor!

És cert que hi ha molt **jovent** rebel, sense orientació, sense sentit de la vida, sense ideals. Però també és cert que hi ha joves, i són molts!, que amb la seva actitud responsable i oberta, noble i generosa, són l'esperança del món i l'Església. I la joia de la família. Gràcies, Senyor!

Parlem tot sovint de la **corrupció** que es nota a tot nivell. Però... ¿i de la gent honrada que hi ha, entre els pobres i els rics, entre els patrons i els obrers, en el comerç, en la política i en qualsevol activitat humana... qui en parla? Però hi són. I n'hi ha molts. Gràcies, Senyor!

Hi ha molts cristians que **no practiquen** la seva fe. També és cert. Però ¿i aquells que són fidels a la seva fe, en circumstàncies de vegades difícils, i que escolten la paraula de Déu amb il·lusió tots els diumenges i potser la repassen a casa, i reben l'Eucaristia amb un cor disposat? Per tots ells, gràcies, Senyor!

I podríem així anar especificant molts altres aspectes. I trobaríem molta gent, a les cases, al carrer... per donar-ne contínuament gràcies a Déu.

Però encara voldríem comentar-vos una altra cosa. ¿Heu pensat que en totes les persones, ni que no practiquin la seva fe, ni que siguin rebels o violents, ni que visquin en situació irregular el seu matrimoni..., hi ha molts valors, molta solidaritat, esperit de sacrifici, amor al treball, etc...? I de tot això, no n'hem de donar gràcies a Déu? Sí, gràcies, Senyor!. ¡Quants d'aquests -de vegades no ho sembla- en el seu interior tenen una fe molt personal, sentiments molt profunds, i, fins i tot, pregunten amb freqüència! Donem-ne gràcies a Déu!

Sí, amics. Voldríem suggerir-vos que poséssiu en tothom, en tots aquells que veieu pel carrer, una mirada com la de Déu, que no mira solament el que es veu, sinó que penetra l'interior del cor. Intuireu molta bondat. I això us donarà pau. I us sentireu més a prop de tothom. I anireu repetint molt de cor: **Gràcies, Senyor!**